Ч. 55 (14.303). Львів, середа 11. березня 1936. Oplata pocztowa opłacona ryczałtem. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов. Конто почт. щадн. 504.060, 141.322. Адреса для телеграм: „Діло" Львів. Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 5·00 зол. Чвертьрічно 15·00 „ Піврічно 30·00 „ Річно 60·00 „ ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 доляр, франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41. „ Друкарні: 229-26. В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Німеччину взивають перед Лігу Націй,

що збереться в пятницю.

ЖЕНЕВА, 10. 3. ПАТ. Генеральний секретар Ліги Націй подав німецькому урядові телеграфічно текст депеші, якою Франція домагається скликання Ліги та повідомляє його, що предсідник ради Ліги скликав її на найближчу пятницю. „Якщоб німецький уряд — пише секретар Ліги — як контрагент льокарненського договору бажав брати участь у нарадах ради Ліги над тією справою, прошу нас про це повідомити".

БЕРЛІН, 10. 3. ПАТ. Дотепер невідомо, яку відповідь дасть німецький уряд. Припускають, що він не візьме участи у женевських нарадах.

Анґлійська відповідь

на Гітлєрову заяву.

НА ВИПАДОК НІМЕЦЬКОГО НАЇЗДУ, ФРАНЦІЯ МОЖЕ РАХУВАТИ НА АНҐЛІЮ.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. На вчорашньому засіданні палати громад заявив мін. Іден, що німецька акція в Надренії рівнозначна з **односторонним нарушенням добровільно заключеного й підписаного договору.** На анґлійському громадянстві потягнення нім. уряду вчинило зле враження. „Дорога, на яку вступив Гітлер, — сказав мін. Іден — ускладнює міжнародне положення. Нема нікого в палаті громад і в цілій державі, хто намагався би простити або виправдати цього роду поведінку, яка бе по засаді пошани договорів. Я щасливий, що можу заявити: **Нема причини припускати, щоб теперішня акція Німеччини містила в собі загрозу війни.** Німецький уряд говорить в своєму меморандумі, що змагає до замирення Европи та що бажає заключити договори про ненапад з Францією і з Бельґією. Та якщо малиб повстати якісь сумніви щодо становища Анґлії як сиґнатара льокарненської умови, уряд Вел. Британії заявляє: **Якщо Німеччина напалаб на Францію або на Бельґію, що булоб нарушенням 2-го уступу льокарненського договору, уряд Вел. Британії прийшов би з поміччю нападеним.** Усунулася одна з головних основ миру в Західній Европі. Якщо бажаємо його вдержати, нашим виразним обовязком є відбудова цеї основи. В тому дусі ми повинні розглянути нові предложення канцлера Німеччини, зробимо це з повною обєктивністю. Треба устійнити, до якого степеня вони можуть змінити будову миру. **Під теперішню хвилину не треба поминати ніякої нагоди, що дає будьяку надію на поправу положення.** В непевних умовинах я уповноважнений домагатися від усіх груп в палаті послів, щоб підпомогли мене в тому тяжкому завданню, що вимагає якнайбільше розуму й обережности від уряду й цілого світу".

НАДІЯ НА АНҐЛЬО-ФРАНКО-НІМЕЦЬКУ ПРИЯЗНЬ.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. Премієр Болдуін звернув увагу на те, що спір між Францією й Німеччиною є відвічний. Франція завжди змагає до більшої безпеки, а Німеччина до більшої рівности. Франція втратила кілька разів добру нагоду, а Німеччина користується засобами, що мусять викликати негативний відрух англійців, а кривлять французів. Цей новий французько-німецький спір не відноситься безпосередньо до Вел. Британії, яка має власні клопоти і важні завдання, тому змагає передусім до ролі посередника між Францією та Німеччиною. **Одинока надія на майбутнє це приязнь між Францією, Вел. Британією й Німеччиною.** Доки це не настане, будуть в Европі постійні кризи. В таких хвилинах Вел. Британія не може бути слаба.

ДЛЯ АНҐЛІЇ ЛЬОКАРНО ДАЛЬШЕ ІСТНУЄ.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. **Заяву мін. Ідена приняли прихильно всі партії та преса.** Часописи стверджують, що становище Ідена **відповідає настроям анґл. публичної опінії.** Зокрема вдоволення викликала рішуча заява прийти Франції на поміч, як її справді Німеччина заатакує. „Морнінг Пост" стверджує, що **потягнення Гітлера замінило Льокарно з пакту неаґресії на дефензивний союз давнього типу.** Таких вислідів Гітлер певно не сподівався. На думку „Таймса" **запевнення Ідена вистачають, щоб розвіяти страх Франції** та наклонити її спокійно розглянути Гітлерове предложення.

БЕРН, 10. 3. ПАТ. Швайцарська Телеф. Аґенція заявляє, що тутешні офіціяльні круги зберігають повну невтральність та резерву до заяви Гітлера.

РОЗЧАРУВАННЯ У ФРАНЦІЇ.

ПАРИЖ, 10. 3. ПАТ. **Промову Ідена приняли у Парижі з резервою.** Французька преса вдоволена тим, що Іден осудив німецький крок та обіцяв поміч на випадок нападу, зате розчарована його надто лагідною поставою. „Еко де Парі" та „Евр" називають Іденову промову новою анґлійською уступкою для Німеччини.

І В БЕЛЬҐІЙСЬКІЙ АРМІЇ ЗДЕРЖАЛИ ВІДПУСТКИ.

БРЮССЕЛЯ, 10. 3. ПАТ. **Бельґійський уряд заборонив давати відпустки у прикордонних залогах, але не передбачує скріплення залог.** Сподіються, що в теперішньому положенні проєкт продовження військової служби перейде крізь законодатні палати.

ВІДГУК НА БІРЖІ.

ПАРИЖ, 10. 3. ПАТ. Вчора спали на біржі вартісні папери та ренти, деякі навіть на 10 прц.; зниженої тенденції не вдалося припинити.

ЯПОНСЬКА ЗДЕРЖЛИВІСТЬ.

ТОКІО, 10. 3. ПАТ. Представник японського міністерства закордонних справ відмовив преці всяких коментарів дотично недавних потягнень німецького уряду.

Висліди морської конференції.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. Найближчого тижня підпишуть представники Анґлії, Франції та Злучених Держав договір про обмеження морських зброєнь. Його подробиці вже устійнені, тепер редагують текст. Новий договір, якого правосильність Анґлія та Америка узалежнили від постави Німеччини та Японії, увійде в життя з початком найближчого року.

Дух черні,

бунту й анархії.

Від одного з наших поважних громадян, що перебуває тепер на далеких корінних польських землях, дістаємо уваги, які мають особливу актуальність у звязку з відомими виступами „Нової Зорі" і „Батьківщини", про які була вже у нас мова. Містимо ці уваги як доказ, яке пригноблююче враження на наших людей на чужині роблять такі незвичайні пресові виступи. **Ред.**

Одинокою ниткою, що звязує усіх нас поза рідною землею в одну цілість, це своя книжка і свій власний часопис. Треба тільки бути на далекій чужині, щоб зрозуміти тугу за рідною землею, це глибоке почування, котрого ніяк не вспілі видерти, хоч і не знать хто і якими способами це намагався би зробити. І не треба ніяк виказувати, що почуття любови до рідної землі є куди сильніше у людей десь далеко на чужині (оскільки вони не пропадуть поміж чужими), ніж у тих, що увесь час залишаються у себе і не є змушені жити і працювати поза межами свого народу. Для тих далеких заточенців нема нічого дорожчого над своє власне писане слово. Вони тільки в цей спосіб можуть стрічатися з матірньою мовою і її не забути.

Та коли вчитатися в деякі нинішні наші часописи, мимохіть найчорніші думки приходять людині до голови. Скільки в нас завелося тепер злогавства, оклеветування, газетного донощицтва і взагалі браку почуття найпримітивніших правил етики, — цього не списав би і на воловій шкірі. Розперезаність декого у нас дійшла направду до кульмінаційної точки. Хтоб у нас не показався на ширшій арені, без огляду на якій: політичній, економічній, культурній, на нім по якімсь часі не стане ні сухої нитки. Нехай це буде і найчесніша людина — не поpадить нічого. Серце своє кинь усім перед очі — не поможе. А в імя чого? В імя „принципу"! Є в нас вічні малькотенти, є в нас вічні чорні духи, що їм ніколи нічого не подобається, що вони тільки чекають на те, щоб когось сплюгавити, зрівняти з болотом. Намножилась у нас безконечна маса людей, що в них одиноким завданням і метою є тільки валити і нищити. Але чи зможуть щось збудувати? Непевне ні! Бо це найвигідніша позиція: критикувати і перевертати усе коміть головою, а самому стояти з боку і нічого не робити. Та коби це робили якісь чільні індивідуальності, справжні таланти та до того одиниці хрустально чисті щодо свого минулого! Але ні: наша „порода" — це отамани, а радше отаманчики. Навіть і це ні. Це пів-, а радше навіть чвертьотаманчики. Заведені амбіції і сподівання — ось що каже цим людям копати під іншими яму, підставляти комусь ногу і це головне, чим керуються ці людці. Дух бунту, дух черні, дух „степу" у найгіршому розумінні цього слова опанував душі цих людей. для

чиких їх власна амбіція, получена здебільша з матеріяльними користолюбіями — це „супрема лекс".

Такі думки насуваються усім нам далеко на чужині, коли наприклад читаємо те, що декто закидає нашій Парляментарній Репрезентації. Аж сором палить тут на чужині, коли те все читаємо. Можна з кимсь не годитися, можна — інколи й треба — критично віднеситись до деяких ходів і сказати свою іншу думку, можна навіть з кимсь цілковито йти врозріз, але на це слід реагувати у культурній формі. Ні, наш пів- і чверть отаманчик не вміє того, він утотожнює критику з лайкою. Колиж говорити з такими критиконавами і спитати їх спокійно: у чому річ, як треба інакше робити, щоб було добре — то або чуємо викрут, або таку відповідь, з якої ніхто не розуміє, чого той „критик" хоче. У нас ніколи не було пошанування авторитету, у нас ніколи не признавали проводу. Ми вічно бунтувалися проти своєї влади, ми всі її валили і нівечили, а за це перед чужими спини гнули, кланялись у пояс аж до самої землі. Шевченко прегарно схарактеризував ту вонхіку раба. Або бунт або лизунство, — посеред цього становища, пошани та доброзичливої співпраці, доброзичливої виміни думок і льояльної критики з думкою про спільне добро — у нас не було і нема. Тільки у нас міг зродитися такий несамовитий вислів: „Як не буде України такої, як я хочу, то нехай не буде ніякої..." Мимохіть, коли вдумаєшся в теперішнє наше положення, приходять на гадку слова Горація, висказані перед двома тисячами літ, що ми „імпія деноті сангвініс етас" нищимо і знищимо свою Батьківщину. Ми вже нераз її знищили, зруйнували, занапастили, але якраз через брак послуху авторитетові, через свою бунтарську і руїнницьку вдачу, через духа черні, бунту й анархії, через отаманію, що в нас, розперезавшись, гуляла і гуляє мов цей вихор по степу. У нас був лад і порядок тільки тоді, коли в нас приказували Романи...

Нераз, коли чужинці говорять, що українці зорганізовані на кожному полі і стоять як один мур, важко приходить у душі соромитись, згадуючи все те, що в нас дієтьсая, що в нас ведеться. Дивіться на наших сусідів, поляків, німців, жидів. Вони, хоч між собою сваряться, але коли треба виступити назовні, стають справді одною лавою. Чи в нас щось подібного можливе? Чи уявляють собі наші отамани і отаманчики, яку величезну шкоду роблять вони нашому народові перед чужинцями? Чи вони знають, або бодай призадумуються над тим, що вони творять своєю руїнницькою роботою серед нашої еміграції у старім ли в Новім Світі? Вони не здають собі ніколи із цього справи. До нашої, донедавна так іще здорової преси, вкрадаються елементи американсько-ґанґстерських метод, тим більш трійливі, що вносять їх одиниці, які претендують на позицію громадських Катонів, та які прикривають себе найвищими авторитетами, включно до авторитету церкви, віри, національної чести.

У час, коли на наш нарід впало найважче лихоліття, коли об наву нашого народу бють з усіх сторін найгрізніші буруни і загрожують винищити його вже не тільки морально, але просто фізично, не сміє в нас бути місця на незгоду, крамолу і распрю. Ми модерно розвинене й здиференційоване громадянство і тому не можемо триматися старої сентиментальної поговірки про „згоду в семействі" у тому розумінні, щоб усі йшли як стадо овець за пастухом. Маємо ріжні партії, ріжні світогляди, ріжні темпераменти. Але недостає нам тієї культури, яка каже *знати міру*, міру в усьому, у похвалах і критиці, у політичній байдужості та в політичній метушні, у мовчанці серед найгірших явищ і крику при маловажних справах. Коли діждемось тих обставин, серед яких не буде ні розперезаних отаманів, ані неприємних лизунів?!

Тоді й рідне друковане слово стане для земляків-заточенців цілющим ліком на їх тугу за рідними згуками.

Міжнародній фронт проти Італії.

Імперіялізми та інтернаціонали в італійсько-абісинській справі.

„Вибух бомби" на суботнішньому засіданні райхстаґу хвилево відвернув увагу світу від деяких абісинських фронтів. Всетаки виявляється, що вони кровавлять дальше, операції на них не припинилися. Можливо, що остання німецька „неблагонадьожність" забудеться так само, як колись привернення кадрової армії та воєнного летунства. Тоді знову на перший плян вирнуть справи, тепер хвилево забуті. Европа знову стане в обличчі африканської драми, за якою слідкує у настрою, що далеко не є академічним зацікавленням далекою чужиною.

Останніми часами нераз доводилось нам бачити, як европейська публична опінія реаґує на деякі політичні події поділом на два міжнародні табори. Як примір вистане подати особу Дольфуса; людей з якоїнебудь країни, що цікавляться життям закордону, можна було поділити на дві катеґорії: тих, що обурювалися кровавим здавленням віденської соціялістичної революти і тих, що обурювалися душегубством малого канцлера.

Здається ще сильніше начеркнений подібний поділ на тлі італійсько-абісинської війни. Очевидно, не беремо під увагу опінії тої преси, де про політичну лінію рішає — гріш. Зате велика частина преси, що має власну політичну лінію та не вважає її предметом торговлі, пристрасно боронить справи одної з воюючих сторін, — подібно й публична опінія всіх більш-менш культурних країн.

Яка причина такого розподілу? Коли річ іде про англійське громадянство, противники санкцій бажають охоронити державу перед небезпечними міжнародніми ускладненнями, тому нема тут нічого надзвичайного. Куди цікавіше тло величезного протиіталійського фронту, що в ньому стрінете епископів англіканської церкви побіч комуністів.

Популярний у польській пресі англійський публіцист „Авґур" (з роду москаль, чи московський жид, Поляков) дошукується основ того явища у специфічній рисі англ. психіки, яку він зове „радикальною совістю", та яка домагається безкомпромісового пристосування принципів моралі, справедливости та демократії у всіх ділянках публ. життя. Дивним дивом ті засади збіглись у даному випадку з великодержавницькими інтересами В. Британії.

Поділ публичної опінії в одному англійському громадянстві мав величезний вплив на останні ходи британського уряду, а вслід за тим — на недавні ваґання долі Італії й Абісинії. Але пошукаймо за причиною, що ввела подібний розподіл публичної майже всіх націй, що створила два фронти, які не покриваються з державними кордонами ні з національними інтересами.

Координацію протиіталійських сил приписує анонімовий автор статті п. н. „Хто бажає війни?" в „Ля Ревю Ебдамодер" (La Revue Hebdamodaire з 16-го листопада — жидам. „Жидівство контролює своїми ріжними розгалуженнями майже інтеґрально всі інші інтернаціонали: фінансовий, масонський, соціялістичний та комуністичний" — пише він, а мотив тієї жидівської кампанії висловлює в максимі: „анархія інших творить силу жида".

Небезпеку подібної офензиви жидівства та лівих елементів мала нагоду на власній шкурі перевірити гітлерівська Німеччина; його виступ супроти Італії також зрозумілий, обоснований.

Більш ірраціональний елемент можна добачувати у протиіталійських симпатіях, що їх теж слідно по всьому світі, зокрема ж у націоналістичних кругах. Найбільше сенсу має італьофільська позиція французької правиці, яка боїться, що невдача Італії та революція, в яку моглаб наслідком того попасти та країна, помітно підсилилаб ліві елементи у самій таки Франції. Зате в італьофільському підході націоналістів інших країн можна добачувати подекуди наслідування лівих інтернаціоналістів, де та солідарність вповні обоснована природою та ідеольоґією даних рухів.

Коли дві сили змагають до тієї самої мети, слід припускати, що між ними істнує координація активности. Кажуть, що в кожному аліянсі можна виріжнити коня та їздця — і оце ми стоїмо перед питанням, хто інспірує та капіталізує міжнародню протиіталійську акцію: британський уряд, чи бльок інтернаціоналістів?

Цитований повище автор з „La Revue Hebdamodaire" намагається доказати, що провід находиться в руках не Англії, лише міжнародньої мафії; як арґумент наводить прихильну позицію льондонського уряду супроти розбудови італійської фльоти, вигоду, що її дає Англії італійсько-французька рівновага та італійські ґарантії для британських інтересів в Абісинії. Виходилоб, що Анґлія зовсім не загрожена, а виступаючи проти Італії, вислуговується лише тому „жидівському інтернаціоналові", що має осідок у Льондоні та вплив на британську політику.

Чи справді британські інтереси не були загрожені в Абісинії — про це вже нічого казати. Нема ніякого сумніву, що як загальний великодержавний розвиток Італії, так і її абісинська справа сильно зашахували інтереси британської імперії.

Чи мав більші причини виступати проти Італії другий її ворог — міжнародній?

Вірджініо Ґайда в „Джорнале д' Італія" вияснює створення міжнароднього протиіталійського фронту тим, що в ньому найшлися три великі інтернаціонали, з яких кожний з іншої причини ворожий Італії. Малиб туди входити масони, що поборюють фашизм за його компроміс та гармонію з Апостольським Престолом; жиди, що в італійському фашизмі атакують міжнародній націоналізм, який їм настільки дався в знаки в Німеччині; комуністи, які бачать у фашистівській Італії одну з головних гребель, що боронить Европу перед комуністичним заливом. Дивно, чому автор не згадав ще і про II. Інтернаціонал, що теж має деякі порахунки з італійським фашизмом та поборює його, де може.

Вже сам цитований італійський автор стверджує, що міжнароднє жидівство поборює фашизм лише у висліді непорозуміння, бо не здоває собі, що чейже жидам живеться в Італії дуже добре. Ця заввага підважує його — і без того не надто сильні арґументи, які спираються на аналоґіях між націоналізмами ріжних націй, або Церквою і державою. Годі припустити, щоб той леґендарний жидівський масонський мізок, настільки сильний, що підпорядкував собі навіть британську дипльоматію, переводив таку грандіозну кампанію, не зясувавши собі навіть її доцільности та обоснованости. Вище вичислені протиіталійські сили справді діють і то з мотивів поданих п. Ґайдою, та маємо тут до діла не так з якоюсь свідомою боротьбою за очеркнену мету, а радше з масовим відрухом ненависти проти нового типу державно-суспільного устрою, що панує в Італії. Одинокий справді безпосередньо загрожений Італією чинник — це британський уряд; він одинокий здібний провести міжнародню кампанію у більшому стилю, на підставі складного пляну, послуговуючись ріжноманітними, вразливими на емоціональні спонуки, міжнародніми чинниками.

Що справді Альбіон, а не жидівський інтернаціонал кермує протиіталійською акцією, доказують нам деякі події на дипльоматичному форумі, звязані з відомим пляном Гора-Лявали. Велика Британія одинока з держав була загрожена італійською експансією у Східній Африці, тому одинока ставила їй чоло — при плятонічному співчутті зі сторони інших членів Ліґи Націй. Такий стан був для неї недоґідний — зменшував натиск на Італію та наражував Анґлію на збройний зудар з тією останньою, сам-на-сам.

Щоб вийти з заворожненого кола, британський уряд виконує велике дипльоматичне сальто, яке могло числити на успіх лише при співпраці поважних чужих сил. Він завертає з протиіталійського фронту, приймаючи паризькі пропозиції і в той спосіб примушує протиіталійські сили, які до того часу крилися за його плечима, виступити в отвертий бій, щоб заповнити пролом на фронті, спричинений анґлійським відступом. Після кількох днів Анґлія, під проводом Ідена, вертається на давню позицію,— та тепер іде вона вже оперта на власній публичній опінії та на більшості держав і міжнародніх течій, що їх ми тут називаємо, як „інтернаціонали". Від Токіо по Вашинґтон, від Стокгольму по Капштадт істнує протиіталійський фронт, як вислід вертської італійської дипльоматичної гри.

Хто вможливив Анґлії той ґеніяльний маневр, хто вивів її з ізоляції, хто забезпечив їй змогу опертись на такому могутньому фронті? Ніхто інший, як бльок лівих інтернаціоналів — своєю всесвітньою пресою, своїм впливом на публичну опінію світу. Його вжила до свого вжитку британська дипльоматія, а не навпаки: бо політична еліта по той бік каналу Ля Манш тим саме стоїть вище від континентальної, що ніколи не підпадає наркові ніяких доктрин, що ніколи не губить зперед очей єдиної мети: інтересів імперії.

Міг товариш Винниченко на становищі міністра Української Республики вважатися перш за все членом II. Інтернаціоналу. Сер Іден, міністер Його Величности короля Великої Британії не сміє бути нічим іншим; як анґлійцем. *(гал.)*

З українського життя в СССР.

75-ті РОКОВИНИ СМЕРТИ ШЕВЧЕНКА В УКРАЇНІ.

У звязку з роковинами Т. Шевченка відбуваються в цілій Україні численні святочні ранки та вечорі по містах і по селах. У ріжних організаціях і фабричних клюбах читають реферати про життя і творчість великого поета, при чому з декламаціями виступають артисти місцевих театрів. По колхозах намічено теж цілий ряд ювилейних свят. Як довідались ми з харківського радія — у звязку з роковинами незвичайно піднісся попит на „Кобзарі" й інші твори Шевченка. Деякі провінціональні книгарні випродали всі запаси і спішно зажадали зі столиці висилки більших партій згаданих книжок.

Всеукраїнська Академія Наук влаштувала 10. ц. м. в Києві святочне засідання в салі театру ім. І. Франка. Вся українська преса присвячує багато уваги роковинам смерти Т. Шевченка. При цій нагоді зазначимо, що московські провідні пресові органи присвятили великі статті Шевченкові. „Правда" з 10. ц. м. принесла статтю Заславського, а „Ізвестія" Павла Тичини і Сторчакова. (Останній уступ за радіопередачею стації Комінтерну в Москві).

ЧИ НІЧОГО НЕ ПРИДБАЛА УКРАЇНА ЗА СОВІТСЬКОЇ ВЛАДИ? — УКРАЇНСЬКА ДЕКАДА В РАДІОСТАЦІЇ КОМІНТЕРНУ.

Московська радіостація ім. Комінтерну присвячує — як ми вже згадували — досить багато уваги українській музиці і пісні. Тепер знову проголосила вона „українську декаду", яка триватиме від 11.—20. ц. м. Щоденно слухатимо світ українську програму. Але яку? ось вона: 11-го Запорожець за Дунаєм, 12-го Снігурочка, 13-го уривки з Наталки Полтавки, 14-го Наталка Полтавка, 15-го уривки з Запорожця за Д., 18-го (рано) Наталка Полтавка, 19-го Снігурочка, 20-го Запорожець за Дунаєм.

Мимоволі виринають питання: *невжеж за стільки років не придбала Україна нічого, так, що треба користуватись тим, що вона дала в часах царсько-московської неволі?* Де той розреклямований „буйний зріст" української культури, коли Україна в моментах попису мусить сягати до старих надбань і їх у нескінченість повторяти? Треба зазначити, що Запорожець за Дунаєм, в цілости чи в частинах, так часто появляється у програмах українських радіостацій, що навіть найбільший його поклонник знуджений уже тим до краю.

Підчас згаданої декади відбудуться теж українські концерти в десятках клюбів Москви, по фабриках, у домі вчених, тощо.

В неділю, 8. ц. м. прибув із Києва до Москви колектив артистів українського театру опери та балету. В привітанні представник колективу зложив по привичці чолобитню „любимому вождові" Сталінові і висказав вдоволення, що Україна зможе похвалитись у столиці світового пролетаріяту своїм прекрасним мистецтвом.

І-а УКРАЇНСЬКА РАДІОВИСТАВА В КИЄВІ.

Український Радіокомітет у Києві постановив улаштувати І-у українську радієву виставу. Між іншими завданнями ця вистава має помогти радіоаматорам України представити апарати власної конструкції, а саме радіоприймачі, посилювачі, тощо.

ЩЕ ПРО ВСЕСОЮЗНИЙ РАДІОФЕСТИВАЛЬ У МОСКВІ.

Ми вже подали вістку про радієве змагання усіх національностей Союзу під назвою всесоюзного фестівалю. Розпічнеться він в 18. годині 23. ц. м. інтернаціоналом, після чого прийдуть до голосу співаки й артисти.

РАДІОКОНЦЕРТ ПАМЯТИ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА.

9. ц. м. ранком стація Комінтерну присвятила близько годину концертові з приводу 75-их роковин смерти Т. Шевченка. Перед концертом виголошено в російській мові інформаційну промову про Шевченка і його творчість. Прелеґент підкреслив між іншим, що у літературній спадщині великого поета багато національних мотивів, що використовують українські націоналісти. Та хоч Шевченко не являється трибуном пролетаріяту, проте в нього міцне змагання до революційної боротьби і ненависть до експльоататорів. Концерт — з виїмком декламацій заслуж. артиста респ. Олександра Петровича Юрського („Не спалось, а ніч як море" та „І золотої, дорогої") — йшов із грамофонних пластинок. Почався він Заповітом. З правдивою насолодою можна було слухати „Думи мої, думи мої" у вибагливо-мистецькому виконанні київської капелі бандуристів і співочого ансамблю.

ДЕСЯТИЛІТТЯ ЖУРНАЛУ „СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКА МАШИНА".

В наші руки дісталося ч. 6 за листопад-грудень 1935 р. двомісячника „Всесоюзного наук.-дослідного інституту сіль.-госп. машинобудівництва" (філії у Харкові) п. н. „Сільсько-Господарська Машина". Це число замітне тим, що відзначує воно десятиліття свого іствування. Відзначує воно свій ювилей тільки частиною змісту, бо папером — не зважаючи на памятковість такого числа — воно подібне до всіх пересічних совітських видань, себто має папір зовсім поганий. На переді поміщено в журналі ряд привітань. Відтак іде стаття „10 років роботи Сіль.-Госп. Машини". З неї довідуємося що цей журнал розвинувся з окремих сторінок чи пак з окремого розділу „Науково-Технічного Вісника" в окреме двомісячне видавництво (початок 1929 р.). З уваги на свій науковий зміст, журнал „Сіль.-Госп. Машина" почав видавати популярний додаток „Машина на селі", що дуже швидко став теж окремим журналом, який появляється тепер п. н. „За механізацію сільського господарства".

За 10 років — як подає редакція у згаданій статті — помістило в журналі 189 авторів 623 статтей (до речі: в українській мові). У другій статті інж. П. І. Крят домагається, щоби журнал „С. Г. М." поставити „на рівень сучасних завдань", щоби журнал увійшов глибше в перебудову науково-дослідницької роботи інституту машинобудівництва і допомагав йому в роботі. Дальші статті, що виповнюють майже все число (76 сторін чвірки) мають спеціяльний характер, що тісно вяжеться з наголовком журналу.

В. Н—вич.

Зміна адреси 1 зол. Можна присилати почтовими марками.

ГРИГОР ОМОЛЬСЬКИЙ.

ШКОЛА НОВАКІВСЬКОГО.

Не стало нараз між нами Вчителя і не було кому замахнути палицею, коли кілька днів по його смерти, почали списувати картини в його робітні, куди впускав лише своїх найближчих і де показував праці і то не всі і не всім.

Він і його малярська творчість і середовище, серед якого довелось йому жити і працювати, витворювали ввесь час конфлікти.

Одним зганяв спокійний сон з повік, інших дратував своєю нестямною любовю своїх творів.

Тепер образи підуть до музею (покищо в депозит), дітьми заопікувався Митрополит Шептицький, а над його духовою спадщиною будуть іти спори, що з нею зробити.

Частиною його спадщини є школа, з якої вийшов ряд учнів, що працюють і виступають.

Була ця школа завязком одної нової культурної станиці і такою напевно стала би згодом, якби події пішли були іншим шляхом.

У ланцюгові перерваної традиції малярських цехових орґанізацій у Львові XVI. і XVII. століття, це перша спроба свідомої віднови такого осередка. Була ясна думка: творити осередок малярської культури у власному середовищі і на власному ґрунті, до того ще і власними силами.

Рік 1922. був початком сильного оживлення мистецького життя у Львові, через наплив свіжих сил з Наддніпрянщини, які опинилися нараз у таборі в Калиші.

Тоді основано Гурток Діячів Українського Мистецтва, що влаштував першу загальну виставку картин у салях Музею Наук. Т-ва Шевченка. Опісля широко і поважно дискутовано справу заснування Академії Мистецтв у Львові. Справу покладено зразу на велику стопу, залежно від капіталу на приміщення робітні, внутрішню обстанову, оплату професорів... А що такої суми не було, скінчилося все те на балачках тоді, коли в робітні Новаківського вже йшла наука поважно.

Не була це школа з усім бюрократизмом, каталоґами, денниками, робітнями, кабінетами, бібліотекою, як справжня академія мистецтв або школа малярська, хоч, правда, у перших роках її істнування обох назов уживали кілька разів. Але було в ній те, що було важне, конечне і потрібне: робітня, подіюм, модель, шталюґи, учні і професор.

Правда, що все йшло спочатку дуже пиняво і тяжко, мов із каменя. Робітня Новаківського, що перейшла до нього по малярові Стиці, була в часі війни цілком знищена. Мабуть ще перед знищенням Новаківський переділив її стіною, бо була за велика і зимою тяжко було її огріти і там працювати. Усі шиби були повибивані, до того ще дах діравий затікав так, що в часі дощу стояла вода на долівці і одна стіна цілком вкрилася була цвіллю.

На віднову робітні дав „Дністер" на руки д-ра Степана Федака значну суму, д-р Овчарський дав на внутрішнє приладдя... Ті всі заходи затягнулися майже пів року, бо щойно в лютому 1923. року робітня була готова.

Нас пятеро: Соня Зарицька, Юрко Левицький, Кирило Мазур, Наталка Пристай і я стали за шталюґи і почали рисувати. Позував молодий хлопчина, еміґрант, дуже бідний і виголоджений. Не було „святочного відкриття", ані ніякої вазгілі буфонади. Перша поза нагадувала мені святочну хвилину в церкві по щойно відправленому Богослуженні. Настрій був направду своєрідний. Вуглем на стіні написав я дату 28. II. 1923., яка згодом цілком стерлася.

Сам Новаківський так перенявся був школою, що відмовився вчити у Вільній Академії при вулиці Пісковій, хоч ще перед вакаціями того самого року був згодився давати лекції в тій академії. Директор погодився на його вимоги і витотовив уже був окрему салю і оголосив був навіть години лекції Новаківського.

Віддався школі ввесь. Не жалував часу ані сил, сам дав вугілля, щоб огріти салю, а від нас, учнів, не брав ніякої плати.

До кінця року прибули ще інші: Л. Перфецький, Попель і Володимир Гаврилюк. Рік 1923-4 був кроком уперед. До школи вписалися нові учні. Михайло Мороз, Роман Чорній, Святослав Гординський, Стефа Рудикевич, Марія Гавовер, Володимир Іванюх (лише доходив), Соня Зарицька переїхала до Праги, за нею Л. Перфецький.

Наука відбувалася рано. Пополудні йшли вперті заходи створити окремий комітет з чільних громадян Львова, який заопікувався б школою і дав їй матеріяльне забезпечення і тимсамим вивів її зі стану приватних лекцій до рівня малярської школи з публичним характером.

Завдання було дуже трудне, бо пропозицію засідати в почесному комітеті Мистецької Школи, приймав кожен, та коли представили їм справжні вимоги і завдання, скоренько усувалися самі. Через те члени „комітету" постійно мінялися аж до 1931. року, коли то прийшло до оснування Товариства Прихильників Українського Мистецтва, яке врешті оформилося і свою програму значно поширило.

В тому самому році 1923-4 роблено заходи, щоб школу прилучити до Українських Високих Шкіл і під кінець року, завдяки професорам М.

Міністеріяльний обіжник у справі вживання терміну „український".

(Повний текст обіжника).

В урядовому деннику Міністерства Внутрішніх Справ ч. 6. з дати: Варшава, 29. лютого 1936, появився розпорядок ч. 13 з дня 27. лютого 1936 р. про вживання назви „український". Цей обіжник в дослівному перекладі звучить так:

„До ПП. Воєводів і Комісаря Уряду на столичне місто Варшаву.

Щораз частіше заходять непорозуміння і сумніви, чи означення „руський — русинський", ужиті в 2. статті закону з дня 31. липня 1924. р. про державну мову й мову урядування державних і самоуправних чинників адміністраційної влади (Дн. Д. З. Р. П. ч. 73 поз. 724), відноситься також до тієї частини населення, яка означує свою мову й народність як українську. Тому, що життєві умовини причинилися до зріжничкування обох означень, які на деяких теренах є в загальному вживанні населення, виясняю, що слідує:

Обидва означення як „руський", так і „український" відносяться фактично до населення, що послугується тією самою мовою. Тому то не може підлягати сумнівові, що цитований закон відноситься рівно до обох відломів населення, без огляду на те, чи це населення називає свою мову „руською" чи „українською", бо вживання національного означення лишається самому населенню. Тому то вживання на означення народности чи мови назви „український" не суперечить духові цитованого закону і не повинно давати підстави до застосовування якихнебудь утруднень чи обмежень. Отже це означення може бути вживане рівно з висловом „руський".

Прошу ПП. Воєводів подати ці вияснення підчиненим чинникам влади й органам загальної адміністрації та територіяльної самоуправи до відома і стислого допильнування. — Вл. Рачкевич, міністер".

Цей розпорядок розіслано також до всіх інших ресортів влади. Доки не змінений закон з 31. липня 1924. р., цей розпорядок набирає великої практичної ваги і треба тільки пильнувати, щоб він був всіми — передовсім нижчими органами влади — належно виконуваний і респектований.

За новий дім Ремісничої Бурси у Львові.

Що почули представники преси на нараді в Т-ві „Ремісница Бурса".

В 1898. р. гурт діячів ремісничого товариства „Зоря" оснував першу у Львові українську ремісничу бурсу. Після першого періоду важкої боротьби за існування перенеслася вона до власної домівки при вул. Ходоровського, яку їй купив відомий співак Ол. Мишуга. Після війни Екск. Митрополит купив для бурси ще один гарний дім при вул. Пасічній з місцем на 60—80 питомців і так тепер у Львові може найти приміщення до сотки ремісничої молоді. Наскільки це мало, зясуємо собі, що перша польська ремісница бурса повстала куди пізніше від української і за її взором, а тепер проти двох українських бурс існує у Львові 10 польських, з яких деякі взірцево уладжені. Реформа середнього шкільництва, отворення т. зв. фахових гімназій повинні би притягнути до Львова нові маси сільської молоді, для якої нема місця при перелюдненому рільничому варстаті праці. Цей елемент незвичайно бажаний, коли взяти під увагу низький відсоток українського населення міста та пересічний рівень його свідомости.

Тимчасом наш стан посідання у тому напрямі рішуче за малий; що гірше — він грозить зменшенням. Будинок при вул. Ходоровського настільки старий та тісний, що приходиться подивляти здоровий вигляд питомців. Видно, що управа бурси робить, що може у цих важких умовинах, при дуже малих грошевих засобах. Що гірше — треба рахуватися з тим, що будівляна влада замкне цю бурсу, як невідповідаючу вимогам гігієни та безпеки. Тому виділ Товариства, що удержує обі бурси, докладає тепер усіх можливих зусиль, щоб забезпечитися перед такою прикрою евентуальністю та вчас придбати іншу домівку. Будуватися на цій самій парцелі годі, бо з огляду на магістрацькі пляни будови нової вулиці, нову будівлю треба би поставити на місці старої, — у міжчасі питомці не малиб де мешкати.

З уваги на те, виділ Товариства рішив продати реальність при вул. Ходоровського якійсь українській установі, зате купити нову при вул. Марії Бертосівної (бічна Потоцького), у гарній околиці недалеко Світезі. Завдяки заходам спілці будівельного промислу (давніше Левинський) набуде ремісница бурса дві сумежні парцелі, на яких є два будинки; один з них, у зовсім доброму стані міститиме спальні, у другому примістяться кухня, їдальня, умивальня і т. п. На новому місці можнаб бурсу розбудовувати. Є плян получити оба ті будинки двома салями; крім того для дальшої розбудови можна купити ще одну сусідню парцелю з фронтом до проектованої принципальної вулиці.

З тим станом річей та з цими плянами познайомилися представники наших часописів на пресовій конференції, що її уладив виділ Товариства минулої неділі, — з уст голови Т-ва проф. Й. Бучацького, заст. голови М. Стефанівського та членів виділу інж. А. Палія, п. М. Галібея та інших. Слід склонити голову перед працею гурта людей, що тихо, непомітно боронять національних інтересів на такому важному відтинку. Власними силами зробили вони дуже багато, та для здійснення теперішнього завдання, без якого дальше існування бурси загрожене, поміч суспільности необхідна.

Наша суспільність дасть доказ своєї зрілости, коли дасть цій преважній установі вистарчальну підтримку. Членів Т-ва, що утримують бурсу, є тепер всього 300. Число членів повинно значно побільшитися, тимбільше, що вкладка невисока. Товариство видало „цеголки на будову бурси" по 10 сотиків і цим дає змогу кожному докинути хочаб найдрібнішу лепту на цю високу й гарну ціль.

Чайківському, Манастирському й інж. Лучкову, прилучено її до Високої Техніки, як окремий самостійний виділ. Засвітала надія на краще. Осягнено найважніше, а саме: матеріяльне забезпечення школи, (модель, вугіль і професора). Учні дістали друковані бляикети до вписів.

Рік 1924-25 просто зароївся від учнів і мала робітня не вміщувала всіх. Були такі, що приходили вчитися направду, зате вже були такі, що бажали дістати „свідоцтва і посвідки" школи.

Виклади були такі: 1) Інж.-арх. Пещанський: Українська архітектура княжої доби; 2) д-р С. Балей: Малярська анатомія (остеольоґія); 3) д-р І. Раковський: Історія культури; 4) інж. Нагірний: Перспектива.

З початком 1925. року познайомився вперше зі школою Митрополит Андрей Шептицький. Він відвідав артиста Новаківського в його робітні і робітню учнів. Оглядав праці-рисунки учнів, розвішені на стінах, був присутній при коректі рисунків Новаківським і так захопився школою, що опісля ще кілька разів відвідував школу, а бачучи в ній життя і працю, постановив заопікуватися нею. При кінці шкільного року дав змогу виїхати учням враз з професором Новаківським на студії краєвидів на Гуцульщину, в Космач.

По вакаціях у місяці жовтні 1926. р. влаштовано першу виставу вакаційних малюнків учнів школи в салі Академічного Дому, в якій взяли участь усі згадані учні попереднього року.

Надії на розвинення школи розвіялися. Між учнями прийшло до розламу.

При кінці вакацій третій виїзд на студії до Космача завдяки допомозі Митрополита.

У 1927-8 друга вистава, яку відкриває митрополит Шептицький; при кінці знищена корпорантами.

(Докінчення буде.)

З української преси.

Крутійство „ревелятора".

Ясно, що наша вчорашня замітка про п. Дмитра Палієва, як новочасного „ревелятора", дуже його заболіла. Він негайно зареаґував в „Українських Вістях" з 11. ц. м., при чому нападає на „Діло", називаючи ту його поуку для п. Палієва „нечуваною безличністю". Та „безличність" має полягати у тому, що це нібя „Діло" перше подало було „ревеляцію" про те, що до п. Палієва „приплило 10 долярів" і що перший п. В. Целевич у „Ділі" ревеляціонував про поїздку Палієва до Харкова. Отже він, Паліїв, — читаємо — тепер тільки борониться. І п. Паліїв кричить з емфазою: „Людці м. і. з „Діла" взялись на непрактикований досі спосіб: заатакувати мене, зробити злодієм і большевицьким аґентом з таких позицій, щоб я не міг боронитись. Бо, мовляв, Паліїв не зможе боронитися, бо це буде конспірація".

Можна не вживати фальшивого патосу і не друкувати своїх вигуків товстим друком. Спокійно: „Діло" ніколи п. Палієва злодієм не робило, тільки подало звіт з судової салі, де — на тій салі — була мова про грошеві справи між п. Палієвом та п. Тиктором. І щоб вияснити ту справу не конче, здається нам, треба писати про зв'язок цілої колишньої політичної партії з революційним підпіллям та заводити цілу низку імен, колишніх однодумців та теперішніх політичних противників п. Палієва, не конче треба писати IX. (ще не скінчених) статтей, які включать собі пп. препаратори до своїх матеріялів „на всякий випадок". По-друге: Ніхто ніколи, ані „Діло", ані п. В. Целевич не називав п. Палієва „большевицьким аґентом". П. Целевич пригадав тільки п. Палієві його поїздку до Харкова на доказ, що п. Палієві не лицює ремствувати на колишнє радянофільство УНДО та деяких його діячів, що не лицює виступати Катоном у тих справах, в яких самому мається трохи масла на голові. Ось і все. Чи ж це підстава до масових денунціяцій? Чи це підстава вмішувати у ті справи всіх і вся, щоб наражувати на неприємности цілі установи і безліч людей! Чи це підстава писати про людей, які нічого спільного не мають ані з грошевими порахунками п. Палієва з п. Тиктором, ані з полемікою п. Палієва з п. Целевичем? Чи обов'язково ту полеміку треба аж впроваджувати на такі шляхи?!

З діяльности Товариства „Український Пласт".

Т-во „Український Пласт" у Празі видало перший звіт зі своєї діяльности. Голова Т-ва: Н. Козицька, члени управи: Д. Антончук, Д. Козицький, Я. Шепель (зв'язковий на Закарпаття), М. Герасимович (на Буковину) і К. Кедровська (на Злуч. Держави Америки). Членами Т-ва є пластуни і пластунки та прихильники Пласту з усієї України й еміграції.

Т-во видало три публікації („Як таборувати", „Пластовий впоряд" і „Бібліографію української пласт. літератури"). 22.—23. II. 1935. Т-во улаштувало в Празі виставу українських пласт. видань, де було виставлено 417 експонатів. У зв'язку з виставою відбувся виклад Д. Антончука про завдання Українського Пласту в сучасний мент. Виклади про пластове життя цього літа на Закарпатті улаштувало Т-во 19. X. 1935 в участю трьох референтів, що реферували про пл. табори та першу „лісову школу" на Закарпатті в 1935. р. Секретаріят Т-ва подбав про *пресову службу*, посилаючи в українську фахову й загальну пресу замітки та статті з пласт. ділянки, а також фотографії з пл. життя. Члени Т-ва беруть участь у *таборах на Закарпатті*; один член Т-ва був інструктором у провідницькім пл. курсі на Закарпатті. Зв'язок з українським пластунством ведеться листуванням, а також моральною і матеріяльною допомогою йому в ріжних пл. виступах. Окремі члени Т-ва мають листовно зв'язок з чужинецьким скавтінґом. У Зл. Державах Америки засновано *Пластовий Комітет*, що має пропагувати там пл. справу.

Касовий звіт Т-ва виказує прибутків кч. 6.697.40, з них членських вкладок кч. 3.972,60. Найбільше видатків зроблено у зв'язку з виданнями Т-ва (кч. 4.601,90).

Вкінці звіт подає дуже прихильні відгуки на видання Т-ва з Галичини, Буковини, Закарпаття і Злуч. Держ. Америки. В передмові до звіту Т-во вітає братів і сестер з Українського Пластового Уладу в Галичині з нагоди 25-ліття Українського Пласту та посилає їм з чужини бадьоре СКОБ!

Адреса Т-ва „Український Пласт":
N. Kozycká, Praha-Vinohrady, Chodská 16.
Czechoslovakia.

Вислід дару на коляду Рідній Школі в 1936 році.

Згідно з вимогою кожного з трьох східно-галицьких воєвідств (львівського, станиславівського й тернопільського) подаємо до прилюдного відома вислід збірки дару на коляду Рідній Школі, переведеної на основі дозволу кожного з тих воєвідств у часі від 6. до 19. січня 1936. До каси Головної Управи Рідної Школи у Львові вплинуло в готівці: з области львівського воєвідства 16.728 зол. 52 сот.; з области станиславівського 6.548 36 сот.; з тернопільського 12.535 зол. 90 сот.; разом 35.812 зол. 68 сот.

Подрібний виказ по громадам і повітам враз з усякими спіненими вплатами буде проголошений в одному з найближчих чисел журналу „Рідна Школа“.



З польської преси.

Відповідь В. Бончковського І. Кедринові.

На статтю І. Кедрина у попередньому числі „Бюлетину Польсько-Українського“ п. з. „Небезпека для польщини чи протиукраїнський тактичний маневр“ (ми її своєчасно реферували), в останньому числі того часопису з 8. ц. м. находимо відповідь В. Бончковського п. н. „Протиукраїнський тактичний маневр чи псевдо-примирливий неофітизм?“ Та полемічна стаття втримана у дуже спокійному й культурному тоні, підкреслює на вступі, що п. „Кедрин має богато правди у тому, що сказав“, говорить навіть компліменти під адресою публіцистичної сторінки тієї статті українського автора, і висуває з свого аргументи, — які теж непозбавлені зерен слушности.

Хід думок п. Бончковського такий: факти, які наводить український публіцист, є самі собою правдиві, але годі обмежовуватись до висновків, опертих виключно тільки на тих фактах; бо ті факти уявляють собою т. зв. фрагментаричну правду, себто говорять тільки про той період часу, в якому вони діються, — зате промовчують попередній процес і цілість проблеми. Це, мовляв, „правди про орнаменти, а не архітектоніку цілої будови“.

„Читаючи виводи п. Кедрина, читач трохи приголомшений: факти вискакують один за одним, женуть зі швидкістю курієрського потягу, і треба признати, що осягають великий агітаційний успіх. Одвак слухаючи їх — хочеться крикнути: „стоп“, „стоп“. Заїдемо задалеко і в додатку у невідомому напрямку. Почнім подорож від точки А, а потім порозмовляймо про види: признаємо, що далекі від краси, — біля статті М.“

І ось, автор пригадує невідрадний характер польсько-українських взаємин у минулих роках, причому переводить тезу, що й українці всіх зусиль докладали, щоб у поляків поглибити погляд, що вони — українці — є непримиримими ворогами поляків і польської держави. Зокрема автор пригадує хвилю радянофільства, яка перекотилась по Галичині, захоплюючи найповажніші установи та й саму українську пресу. І тому, мовляв, не слід дивуватися полякам, головно місцевим, їхнім недовірливим настроям і давній їх ворожості. При цьому автор не промовчує таких польських помилок, які причинювались до зросту революційних українських настроїв безпосередньо будучи фактичною пропагандою нелегальщини (книжка „Акція під Бездʼнами“, фільма „Молодий ліс“ і т. п.). Також не похвалює того підходу місцевих поляків, який так дуже утруднює нормалізацію національних взаємин. Дуже слушною є увагою, що українці виявили чималу енергію для інформаційно-пропагандивної роботи за кордоном ,але поминали зовсім польський терен, особливо терен Варшави.

Тому, кінчить автор, треба освідомити собі, що подорож починається щойно від стації А і заки скінчиться на стації останньої азбучної літери, треба переїхати етапи, які не є алеями, повними троянд...

Непристойні атаки на посла д-ра Ст. Барана.

Було цілком зрозумілою річю, що стаття д-ра Ст. Барана у справі ритуального убою худоби не сподобається ендекам. Тому ніхто з нас не здивувався, що вони накинулись на нього мокрим рядном. Можна тільки виявляти свою нехіть, навіть обурення і лють, а не конче треба вулично лаятись. Коли „Львовскі Двеннік Народови“ з 10. ц. м. старого й поважного діяча, відомого громадянина, який до того ніколи не користувався драстичними методами боротьби та все відзначався поміркованістю і толерантністю супроти своїх противників, коли, повторяємо, такого діяча небиповажний часопис називає „шабесгоєм“, то це „поляміка“, яка дискредитує тільки „Льв. Двеннік Народови“, його редакторів і весь ендецький табор.

Автор статті „Українці за ритуальним убоєм“ доказує, що жиди поширюють та накидають свої обрядові звичаї і не на жидів. „Жидівський ритуалізм є вже сам собою опертий на християнській кривді, бо жидівська релігія, в той спосіб зрозуміла, як розуміють її талмудисти, не може існувати без підпорядковування християн жидам... Тому жиди не обмежуються до зберігання своїх обрядів для себе, але домагаються, щоб ті обряди включити і до загальних суспільних та господарських процесів у даному краю. Так само жидівський шабас був би не до подумання без установи шабесгоїв. Одним з таких приятелів (!) є саме посол Баран. Усправедливити його може тільки факт, що старається позискати жидів, щоб вони підтримали його політичну програму...“

Нісенітниця на нісенітниці. У поляміку на тему талмуду з ендеками вступати не будемо, бо видно дійсно вони є більшими фахівцями від того предмету. Але утотожнювати чиюсь релігію та релігійні обряди з віроісповідною і обрядовою агресією, з тенденцією накидувати ту обрядовість і чужим віроісповідним групам, це абсурд. Таким самим абсурдом є вмовлювання у своїх польсько-ендецьких читачів, що „українці є за ритуальним убоєм“, або що „українці хотять приєднати собі жидів“. Ані одно ані друге: українці є тільки проти того, щоби нарушувати чинебудь обичаї, диктовані віроісповідною приналежністю та обрядовістю, і то з дуже простих причин: бо українці не хотять, щоб заіснували прецеденси, які дуже болюче можуть відбитись на українській шкурі! Ось і все — і все те ендеки прегарно розуміють, тільки їм вигідно представляти сьогодні українців раптом прихильниками жидівських ритуалів, хоч ще вчора ставили тих самих українців на приклад, як слід із жидами боротися! Як тамте так і це суща ендецька демагогічна видумка.

Італійсько-абісинські бої тревають дальше.

ВАРШАВА, 10. 3. ПАТ. Тутешня італійська амбасада категорично заперечує чутки про припинення воєнних операцій.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. Райтер подає з Риму: Представник міністерства преси та пропаганди заявив учора, що на східно-африканських фронтах не заключили завішення зброї, ані не припинили воєнних операцій. Ця заява заскочила римські журналістичні круги, які вчора помістили вістки з Асмари, що перейшли італійську цензуру.

ПОДРОБИЦІ АБИСИНСЬКОЇ ВІДПОВІДИ.

ЖЕНЕВА, 10. 3. ПАТ. Секретар Ліґи Націй оголосив ноту абісинського уряду у відповідь на заклик комітету 13-ьох. Негус годиться негайно почати переговори у рамах Ліґи та у дусі пакту. Він пригадує, що все пристосовувався до рад Ліґи, тому й тепер старатиметься, щоб за її заходами привернути справедливий мир.

АНГЛІЯ ПРОТЕСТУЄ.

ЛЬОНДОН, 10. 3. ПАТ. Британський уряд поручив своєму амбасадорові у Римі запротестувати проти нового бомбардування британського амбулянсу.

ПІСЛЯ ОФЕНЗИВИ.

РИМ. 10. 3. ПАТ. Воєнне звідомлення ч. 150 вичислює італійські втрати в другому бою у Тембієн та Сціре: 19 старшин убитих, 67 ранених, 236 італ. вояків убитих, 831 ранених, 22 пропало безслідно. В еритрейському корпусі 36 убитих, 149 ранених і 13 пропавших. Ворожі втрати нараховують на 15 тисяч убитих і ранених.

На цілому еритрейському фронті ведуть велику підготову для налагодження постачання, щоб уможливити дальші операції. Відділи другої боєвої лінії дальше очищують терен.

Нова політика Японії.

ТОКІО, 10. 3. ПАТ. На вчорашньому вечірньому засіданні уряд приняв плян мін. Баби, який заповів, що суспільність мусить приготовитися на збільшення державних видатків у звязку з політикою Японії та Манджурії для скріплення народньої оборони та на підмогу рільництву і рибацьким селам. Мін. Баба не уважає внутрішньої позички можливою, тому старатиметься збільшити доходи шляхом податкової реформи. Контролюватиме грошевий обіг, низьке опроцентування та гармонію між фінансами і господарським життям краю.

Після першого засідання нового кабінету Гірота дав пресі інтервю, де м. ін. заявив, що уряд армія та фльота будуть співділати, щоб вивести нарід з теперішньої кризи.

(Від Ред.: Бачимо, що не зважаючи на невдачу революції, радикальні елементи вплинули на політику Японії як зовнішню (зброєння, активізація на континенті, так і внутрішню (поміч нижчим верствам коштом капіталістів).

ГОЛОСИ ЯПОНСЬКОЇ ПРЕСИ.

ТОКІО, 10. 3. ПАТ. Часопис „Нічі-Нічі“ пише, що головними напрямними уряду буде скріпити міжнародне становище Манджурії довести до демілітаризації смуги на совітському кордоні, створити спільно з Китаєм протикомуністичний фронт, оминути перегони у морських зброєннях через двосторонні розмови зі Злученими Державами та Великою Британією.

Дальше подає „Нічі-Нічі“, що новий японський уряд задумує спрямувати до Злучених Держав та Англії пропозицію поділити ринки збуту і сирівці та управильнити справу еміґрації. Зате Японія годиться заключити з ними двосторонні пакти неагресії.

НОВИЙ УРЯД.

ТОКІО, 10. 3. ПАТ. Домеі подає офіційно: Сьогодні цісар приняв димісію кабінету Окади та заіменував новий — Гіроти. Обі найбільші партії, Сеюкай та Мінсеїто, обіцяли його підтримати.

ПО ШИРОКОМУ СВІТІ.

Безробіття в Англії маліє. 24. лютого було в Англії 2,025.021 безробітних, себто на 134.701 менше як 20. січня ц. р.

Румунський уряд зложив до палати послів проект закону, щоб продовжити ще на пів року стан облоги й цензуру, введені після вбивства премієра Дуки.

У югославянській скупштині рішила комісія посольської незайманости видати судові 9 послів групи Євтича, яким закидають участь у замаху на премієра.

Литовська делеґація на переговори з Німеччиною вже приїхала до Берліна.

До Швеції приїде на один місяць пруський премієр Ґерінґ із жінкою та міністер віроісповідань Керль.

Тільки освітою, культурою і вихованням здобудемо кращу долю. Не жалуймо датків на скріплення освітних змагань.

Сенат радить над буджетом.

Як сен. Домашевич розуміє нормалізацію польсько-українських відносин?

В понеділок 9. березня ц. р. в сенаті йшла цілий день дискусія над буджетом. Проєкт буджету реферував сен. Козловський і поставив внесок, щоб сенат приняв його без змін. В дискусії промовляло кільканацять сенаторів. Сен. Міхалович гостро осудив протижидівські заворушення, які викликують польські студенти у високих школах. Взивав уряд, щоб здавив залізною рукою ці заворушення. Сен. Слівінський домагався дальших зброєнь. Сен. Руґ гостро осудив протижидівські заворушення по містах і містечках. Спричинники заворушень є невідповідальними людьми, без совісти. Ні палицею ні револьвером не можна буде осягнути того, щоб міста і містечка мали польський характер. Це можна осягнути совісною працею і суперництвом праці. Сен. Хшановський обговорював польсько-німецькі взаємини. Сен. Ярошевичева домагалася, щоб уряд розвязав ендецьку партію Стронніцтво Народове, члени якої викликують протижидівські заворушення. Сен. Ґаліца підкреслював значіння польського селянства, яке видало зпоміж себе великих учених, заслужених достойників церкви і багато старшин. Сен. Домашевич, лікар зі Львова, торкнувся теж так званої нормалізації польсько-українських взаємин. Запевняв, що польське громадянство в Галичині не є націоналістичне ні шовіністичне та не стоїть на перешкоді нормалізації польсько-українських взаємин. Мусимо змагати — говорив далі — до найтіснішого, згідного співжиття обох народів, але під умовиною інтеґральної приналежности цих земель назавжди до Польщі. Якщо провідники УНДО заявляються за сильною польською армією, яка в будуччині буде воювати з Росією, мусимо протиставитись таким мотивам та інтенціям цієї нормалізації взаємин. Не можемо вплутуватися в якусь авантюру з державою, з якою маємо договір про ненапад. Хочемо якнайщиріше змагати до дійсного поєднання обох народів, але не хочемо дальшого зросту неґативного націоналізму так польського, як теж українського. Сен. Гасбах жалувався, що німці в Польщі не мають належного заступництва.

Після перерви промовляв *сен. Остап Луцький.* Висунув низку вимог і склав таку заяву: Живемо в часі великих труднощів і великих можливостей. Кожної хвилини оба народи можуть найтися у вирі нових історичних подій. Заявив, що українські сенатори будуть голосувати за буджетом тому, що уряд заповів уже, що видасть розпорядки, щоб довести до основної нормалізації польсько-українських взаємин і тому, що закордонна політика уряду супроти держав, які обороняють західно-европейську культуру, відповідає історичній лінії українського народу.

У вівторок сенат приняв буджет президента, сойму і сенату та буджет міністерства закордонних справ.

Расовий принцип у виборчій ординації.

Нім. Інф. Бюро повідомляє: На основі закону про виборче право до райхстаґу з 7-го березня ц. р. виборче право мають усі німецькі громадяни німецького або спорідненого походження, які в день виборів матимуть скінчених 21 літ життя. Не мають виборчого права жиди, які походять від трьох прадідів повної жидівської крови та мішанці, що походять від двох дідів повної жидівської крови. Не мають також виборчого права ті всі, що 30-го вересня 1935-го р. належали до жидівської віроісповідної громади, або по цьому дні вступили до неї, а також ті, що в цей день мали за мужа, або за жінку особи жидівського походження.

Із жалю 50 старшин подалося до димісії.

ТОКІО, 10. 3. ПАТ. Пятьдесять старшин з ґенеральним адютантом Гондзьо подалося до димісії, щоби так задемонструвати свій жаль, що не змогли перешкодити останньому повстанню. Більшість димісії не приймуть, одначе багато старшин перенесуть на провінцію і відберуть їм ранґи.

Міністер освіти у Львові.

Демонстрації студентів.

У вівторок 10. березня ц. р. приїхав до Львова міністер освіти проф. Свентославський з віцеміністром військових справ ґен. Ґлуховським. На головнім двірці на міністра ждав воєвода Беліна-Пражмовський, куратор Ґадомський, городський староста Провісевич та представники міста, самоуправних і культурних установ. Мін. Свентославський відвідав з воєводою Беліною-Пражмовським і куратором Ґадомським Х. ґімназію при вул. Валовій і IV. ґімназію при вул. Уейського. В год. 10.30 відвідав політехніку, де відбулося засідання сенату, на якому виголосили багато промов. Опісля міністер відвідав університет, де повитав його ректор проф. Чекановський з професорами. По полудні в год. 5-ій на зборах Наукового Т-ва міністер виголосив промову до радіо.

Передполуднем студенти намагалися кількакратно уладити демонстрації біля високих шкіл, але поліція розігнала демонстрантів.

НОВИНКИ.

— **Звичайні Загальні Збори кооперативи „Суспільний Промисл"** коопер. з відп. уділами у Львові відбудуться дня 14. березня 1936 р. в год. 5-ій попол. в помешканні Ревізійного Союзу Українських Кооператив, Львів, Міцкевича 12, з таким порядком нарад: 1) Відкриття Загальних Зборів. 2) Відчитання протоколу з попередніх Загальних Зборів. 3) Річне справоздання разом із рахунком зисків і страт і білянсом за 1935 рік. 4) Звіт з ревізії, переведеної РСУК. 5) Рішення щодо звіту з ревізії. 6) Затвердження річного справоздання й білянсу за 1935 р. та уділення абсолюторії. 7) Розділ білянсової надвижки. 8) Принятня прелімінаря буджету на 1936 рік. 9) Зміна §§ 1 і 13 статуту. 10) Означення висоти кредиту на одного члена і висоти зобовязань кооперативи. 11) Вибір 3 членів Надзірної Ради і 1 заступника. 12) Внесення й запити. — **Надзірна Рада.** **1667**

— **Концерт у 75-ліття смерти Т. Шевченка** у Львові відбудеться 15. березня ц. р. в салі Великого Міського Театру точно в год. 12.15 вполудне з такою програмою: 1. Вступне слово: проф. Петро Карманський. 2. Т. Шевченко — С. Людкевич: „Ой виострю товариша" — злучені хори Бандуриста, Сурми і Львівського Бояна в супроводі симфонічної орхестри. 3. Т. Шевченко — П. Печеніга — Углицький: а) „Ой одна я, одна", б) „Утоптала стежечку через яр" — тенорове сольо в супроводі фортепіяну М. Голинський. 4. Т. Шевченко — С. Людкевич: „Заповіт" — злучені хори Бояна й Сурми в супроводі симфонічної орхестри під проводом композитора. 5. Т. Шевченко — М. Лисенко: „Гамалія" — рецитація Ю. Ґеник-Березовського і хор „Бандурист" у супроводі орхестри. 6. Т. Шевченко — П. Печеніга — Углицький: „Серенада" — арія зі симфонічної поеми „Україна" — тенорове сольо в супроводі фортепіяну М. Голинський. 7. Т. Шевченко — М. Лисенко: „Бють пороги" — злучені хори Львівського Бояна і Сурми в супроводі симфонічної орхестри (інструментація В. Барвінського). Диригенти: пп. І. Охримович та О. Плешкевич. При фортепіяні д-р Б. Кудрик. Білети продає Союзний Базар, вул. Руська 20. Замовлені місця зарезервовані; невикуплені по 12. березня ц. р. год. 10 рано тратять свою силу.

— **Заява.** Редакція Української Загальної Енциклопедії „Книга Знання" стверджує отсим, що Вп. п. д-р Станислав Людкевич, співробітник музичної частини Енциклопедії від букв А до Г, не є автором статтей під гаслами: Бетговен (ст. 297—8) і Бузоні (ст. 412). — **І. Раковський, гол. редактор УЗЕ.**

— **Українська Студентська Громада у Варшаві** уладжує в суботу 14. березня ц. р. святочну академію в 75-ті роковини смерти Шевченка, що відбудеться в салі при вул. Перацького 19. в год. 20. Святочну промову виголосить д-р Д. Донцов. Концертова частина: молода співачка Оксана Бурбелло, мельодеклямація — Н. Юрчинська-Попович, артист варшав. опери — д-р В. Тисяк, деклямація — О. Штуль хор муж. і міш. під проводом І. Ткачука. Фортепіяновий супровід — Д. Колессівна.

— **У 40-ліття кіна** відбудеться в пятницю 13-го ц. м. в 7. год. веч. у великій салі львівського університету „Колеґіюм Максімум" прилюдний відчит з дискусією та показ передових, експериментальних фільм.

Віддовжний зїзд у Львові.

В салі повітової ради у Львові відбувся під проводом шефа воєвідського бюра для фінансово-рільних справ, Ст. Седлецького зїзд предсідників і секретарів повітових розємних урядів і делеґатів воєвідського бюра для фінансово-рільних справ з терену 12 сумежних повітів львівського воєвідства, судді окружного суду Рака і ін. На зїзд прибули теж представники станиславівського і тернопільського воєвідства.

Як повідомляє ПАТ, обговорювано діяльність повітових делеґатів у світлі віддовжного законодавства та їхню співпрацю з розємними урядами й іншими установами. Устійнено, що треба впливати на населення, щоби відповідним способом використало приписи віддовжного законодавства, яке уможливлює вже тепер малоземельним обнизити довжний капітал на половину. Узгіднено теж інтерпретацію законодавства з представниками судівництва. Оживлену дискусію викликали постуляти центральних установ.

— **Шевченкові роковини у Варшаві.** Українська секція орієнталістичного кола молодих при Східному Інституті у Варшаві влаштовує 12. ц. м. в домівці інституту (вул. Мйодова 7) академію з приводу смертних роковин Т. Шевченка. Поч. год. 20 веч. Реферат про Шевченка виголосить проф. П. Зайців. Співає Український Національний Хор.

— **На допомогу вдовам і сиротам по адвокатах** відбудеться в салях готелю Жоржа у Львові бріджовий турнір щастя. Початок турніру 18. березня ц. р.

— **Стан здоровля акад. Ст. Смаль-Стоцького,** як нас повідомляють із Праги, зовсім задовольняючий. Тяжкі операції перебув він добре і тепер поволі набирає сил та приходить до себе.

— **Проти академічних оплат.** У всіх вищих школах у Львові замітна серед молоді різка опозиційна акція у звязку з речинцем плачення другої рати оплат за науку. Цей речинець припадає на день 10. ц. м. Спеціяльний протиоплатовий комітет розкинув межи студентами відозви, закликаючи їх не платити оплат, яких варшавський уряд не хоче обнизити. Протиоплатна аґітація не проминає без успіху, бо рух у квестурах дуже малий. Подібна акція йде у Варшаві, де студенти уладили протестаційне віче і занявши цілий будинок політехніки, не допускали нікого до середини. Наслідком цього ректор замкнув політехніку.

— **Нова почтова аґенція.** В Завадці пов. Турка відкривається з днем 22. ц. м. почтова аґенція. Телефонічно-телеграфічного відділу покищо не оруххомлено.

— **Рання весна.** Як повідомляють із Скалатщини, гарна погода, що триває від довшого часу, заставила вже селян до перших весняних робіт. В деяких сторонах повіту почали навіть сіяти.

— **Пожежі.** В загороді Івана Гарасимчука в Гаях Старобрідських пов. Броди вибухла пожежа і знищила всі будинки вартости 3.500 зол. В останніх чотирьох місяцях це вже сема пожежа в цій місцевости. — В Залипю пов. Перемишляни згоріла загорода Теодора Шира вартости 7.000 зол. Причиною пожежі був правдоподібно підпал задля асекураційного відшкодування.

— **Давніше і тепер.** В часі облоги твердині Акре знали вже в таборі Мегемеда Алі приємність курення тютюну, але тоді мали тільки одну водну люльку т. зв. наргіле, з якої жовніри наперемінну курили. Коли вороже стрільно розбило наргіле, мусіли зажурені жовніри виректися цієї приємности. Тоді один з артилерістів упав на оригінальну думку, щоби папір із ладунків пороху потяти на паски і звинені рольки паперу наповнити тютюном. За знищення набоїв його дуже покарали, одначе мимоходом став він винахідником першої папіросної звійки. Від цього часу почав скоро розповсюднюватись цей новий спосіб курення тютюну. Нинішня звійка мало пригадує свій прототип. Бо новочасний промисл довів продукцію звійок (туток) до дуже високого рівня, осягаючи в самоспальних звійках кульмінаційну точку свого розвою. До них у першій мірі треба зарахувати загально відому звійку „Моравіан" Станислава Волошиновського. У тій звійці делікатна спеціяльна, самоспальна рослинна бібулка заступила первісний грубий папір, на місці брудної рольки механічний устник, примітивну працю людських рук заступлено новочасними, прецизійними машинами і звійку засоблено в знаменниту вату. Над виробом звійок „Моравіан" стежить штаб спеціялістів, а постійні наукові лябораторійні праці доповнюють практичні досліди. Отже не дивно, що і гатунково, і під оглядом прецизії, чистоти і гигієни виробу, ця звійка вибилась уже значно понад пересічний рівень иніших виробів.

ДИВОГЛЯДИ.

ЗАПОВІТ ДИМОМ НА ХМАРАХ.

У Сан-Францісько півчеться процес, який міг зродитись тільки в нашому віці і в Америці. Один летун записав своє майно в користь цього міста, над яким їздив він і робив рекляму на небі, пускаючи за собою дим, що словами анонсував різні фірми. Одного дня вичитали мешканці цього міста над своїми головами напис: „Усе своє майно записую містові Сан-Францісько". Після цього впав з літаком і згинув на місці. Тепер рідня летуна почала процес проти міста за право до спадщини, на тій підставі, що заповіти писані димом на хмарах не мають законної сили.

ПЛАЧ ДИТИНИ У ҐРАМОФОНІ.

Одна громадянка Варшави найшла спосіб, як промовити до совісти свого чоловіка, що покинув її та дитину. Коли він переїхав на іншу хату, вона наняла по сусідству з його кімнатою суміжну на те, щоб там поставити ґрамофон. До ґрамофону дала вона зняти голос її дитини, коли дитина найщиріше плаче. Коли закаменілий батько приходив до хати, тоді чув він увесь час за стіною плач своєї дитини.

КРАЇНА, ЩО ВІДКРИЛА ТЕПЕР ДЗЕРКАЛО.

Досі істнував іще на світі край, де жінки не знали дзеркала. Це острів Матакі, що належить до ланцюга Маршалових островів. Туди рідко причалювали кораблі білих людей. Аж восени 1935 р. приїхали туди американці, які привезли перші дзеркальця. Цей винахід так подобався місцевим жінкам, що його розкупили і попрохали прислати новий транспорт дзеркал. Жіноцтво на острові Матакі поглянувши на себе, рішило, що мусить вигарніти.

Дописи.

САМБІР.

Загальні Збори „Союзу Українок". 1. III. ц. р. відбулися Загальні Збори філії „Союзу Українок" у Самборі. Діяльність Філії в мин. році була доволі оживлена. Філія працювала внутрі Т-ва і назовні. Внутрі улаштовувано для членів часті сходини і реферати, а також переведено курс для провідниць дитячих садків. Назовні опікувалася Філія кружками „С. У." у повіті й основуванням в місті дитячих садків, яких минулого року було доволі багато. Завершенням цілої діяльности було улаштовання з кінцем 1935 р. „Свято селянки" в Самборі, яке було одним з найбільших і найкращих повітових свят у Самборі. Багато праці в організаційну діяльність Філії вложила п. Хомицька. Головою на 1936 р. вибрано п. Стефанович[е]ву.

ТЕРНОПІЛЬЩИНА.

Зїзд „кулек рольнічих". В Тернополі відбувся зїзд представників управ „кулек рольнічих" з тернопільського повіту. Нарадами проводив голова О. Т. Р. Несьоловський. Інж. Бавер виголосив реферат про молочарську кооперацію, обговорив новий закон про „монополістичні" молочарні та висував значіння проектованої цукроварні. На нараді обговорили присутні розвиток організації „кулек рольнічих", їхні впливи і т. д. та приняли цілу низку внесків щодо розбудови й поширення польських господарських станиць у тернопільському й суміжних повітах.

ТОВМАЧЧИНА.

Як іде акція поляків у Товмаччині. В останньому часі повели поляки в товмацькому повіті дуже живу акцію, і то в різних ділянках національного життя. Так напр. у селі Прибилові власниця дібр Городиська передала управі „Товажиства Школи Людовей" будинок, щоб приспішити польонізацію нашого населення. В Загірю Польськім головна управа „Т. Ш. Л." подарувала площу під будову костела. В Грабичі повстав комітет будови костела, до якого притягнули теж багатших селян. У Стригавцях зорганізували читальню „Т. Ш. Л.", до якої належать... і наші селяни. В Окнянах „Т. Ш. Л." зорганізувало сільський університет, на який ходить коло 100 осіб. Повітовий „Звйонзек Праци Обивательскей Кобет" у Товмачі зорганізував і веде з успіхом при допомозі учителів народніх шкіл акцію дожилювання дітей у дошкільному віці. Наших дітей притягають теж дарованим теплим одіннєм, взуттям і т. д.

СТАНИСЛАВІВ.

Гостина „Заграви". В четвер 12. ц. м. відбудеться у нас вистава „Голготи", на яку станиславівське громадянство чекає з нетерпеливістю. Білети передпродує „Нар. Торговля".

Б. Л.

Нові книжки й журнали.

КНИЖКИ.

LIST PASTERSKI biskupa katowickiego Stanisława. Księgarnia i drukarnia katolicka, 1936. Стор. 22. ф. 8°.

OGNISKO, jednodniówka wydana z okazji 60-lecia istnienia Stowarzyszenia drukarzy i pokrewnych zawodów dla Małopolski Wschodniej „Ognisko" we Lwowie (1875 — 1935). Lwów 1936. Стор 42 ф. 4°.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Кипячка.

Серед гамору довкола літературної нагороди, серед брязкоту новозорганізовано-ділових мечів справа нафтових теренів коло Турки зійшла на далекий плян. Десь там хтось там радить, десь там хтось там їздить, але по тихо. І — Богу дякувати! Коли в нас щонебудь зроблено, то тільки потихо. З голосних, загально відомих і вселюдно передискутованих справ мало коли щось путнього виходило. Заки людиска погодилися, то справа вже не була актуальна, а як і була, то не так як людиска погодилися.

Яке моє становище до нового нафтового басейну і який мій погляд на справу?

Наперед становище.–

Ніяке. Не маю ні особистих капіталів, ні джерел кредиту, ні не орудую чужими грішми. Не маю також і зеленого поняття, але це не входилоб у рахубу, колиб було тамте. Мій приятель Леле каже, що я маю в житті щастя, але досі ще ніхто не пропонував мені дати це замість капіталу до спілки.

Який мій погляд на справу?

„Ой чому ти Україно не родиш каміння!" — співав раз сліпий кобзар у Києві, маючи на думці всі вже знані і ще незнані багацтва східноєвропейського токовища. Тепер до знаних прибуває ще одно...

Було собі село, славне з борів — Борислав. Знайшли в ньому нафту і пропало село разом з мешканцями. Де росли дерева чи „мандибурка" — виросли шиби, де стояла бойківська хижа — станули директорські хороми. Бойків мов вимело. Дехто розумніший удержався на тонкій нитці брутта, дехто купив подільський грунт і тепер теж нічого з нього не має, а більшість жидам воду носить.

Було друге село, славне з трускавок — Трускавець. Знайшли в ньому лічничі води. Тепер тяжко знайти там давнього мешканця. А ті, що ще держаться, тільки здалека дивляться на парки і палати, що... стоять на їхніх колишніх грунтах. Про багачів з Трускавця — не чути.

А Криниця, а Риманів, а ціла долина Прута? Навіть красу купив чужий капітал.

Новий басейн!... Нові хмари перелетного птацтва з цілої Европи та Палестини, новий відплив автохтонів у білий світ і нова заковика при міжнародніх торгах.

Кажуть, що всі стежки і дороги до нового басейну обставлені шпіонами нафтових фірм, кажуть, що скорше верблюд через вухо голки перейде, як наш через браму Липя і т. д.

Я в те не вірю. Все таки знайдеться якась діра в плоті, якісь сутки, чи переліз. А випадалоб пролізти, хочби на доказ, що ми чогось учимося і маємо якісь аспірації на будуче.

Тільки одно біда: кипячка — продукт чорний та липкий — страшенно скоро і сильно брукає руки.

Галактіон Чіпка

Спорт.

ТЕРНОПІЛЬ. ПОДІЛЛЯ — ЛЕҐІОН 0:3 (0:0).

В неділю 8. ц. м. У. С. Т. „Поділля" розіграло перші змагання з польською А-клясовою дружиною „Леґіон" і цими змаганнями обі дружини започаткували на тернопільському ґрунті сезон копаного мяча. Змагання закінчилися програною „Поділля". Рівень гри середній. У першій половині рівновага і вислід гри 0:0. Щойно в другій половині противник здобуває 3 ворота. Ця програна дещо виправдана тим, що склад „Поділля" був ослаблений, бо грало 5-ох копунів з другої дружини. До того противник увесь зимовий сезон мав до розпорядимости спортову галю П. В. і робив треніґи та заправу під проводом фахівців. Слід висловити побажання під адресою провідників секції, щоб склад дружини обновили новими, молодими силами.

БОКСЕРСЬКА СЕКЦІЯ У. С. Т. „ПОДІЛЛЯ".

У. С. Т. „Поділля" в Тернополі — це одно з перших наших товариств, що звонувало у себе боксерську секцію і плекає цей рід спорту з повним успіхом. Заснували її в осени 1935 р. завдяки кільком енерґійним одиницям, а саме п. Коцюмбасові І., п. Бабякові С. і п. Олейнюкові В. Кількох членів „Поділля" відбули судейський боксерський курс і нині „Поділля" має вже двох своїх суддів: п. Бабяка Станислава і п. Союз Володимира.

В неділю 8. березня ц. р. відбулися товариські змагання цієї секції з Ж. Р. К. С. (Жидівський Робітничий Клюб Спортовий), який істнує вже від кількох літ і належить до найстарших боксерських дружин Львівської Округи. Цей клюб — це найповажніший противник нашого Т-ва, бо має вже великий досвід на рінгу. Змагання закінчилися виграною жидівської дружини у відношенні 9:7. З українських змагунів спеціяльно вибивається С. Пащин, змагун півтяжкої ваги, який вже двічі вийшов переможно зі знаним змагуном Гансом. У першій своїй зустрічі з цим противником Пащин кладе його на „као". У другій зустрічі, себто в неділю 8. березня ц. р., не зважаючи на його виграву, судді рішили, що Пащин зремісував з Гансом. Тут рішуче вина рінґового судді п. Кубяка, який у деяких випадках був надто вразливий. Одночасно в деяких випадках не звертав належної уваги на те, що Ганс увесь час вдаряв неправильно Пащина.

Слід замітити, що провідники секції, себто п. Коцюмбас і п. Олейнюк В. працювали над її розвитком з посвятою. Хибою цього проводу було хіба те, що він не має ще досвіду у справах боксу і не знає ще, що і скільки можна вимагати від змагуна та що часті змагання надто виснажують змагунів.

14. березня ц. р. починаються в тернопільській підокрузі змагання за індивідуальні мистецтва. Т-во „Поділля" приступило до змагань та обсадило всі ваги. С.

ПІНҐ-ПОНҐ У СТАНИСЛАВОВІ

Другі внутрішні змагання за мистецтво „Пролому" закінчились великою несподіванкою. Мистецтво здобув Савeський; Бурделюк упав несподівано на третє місце, друге здобув Андрійшин II., четверте Новаківський.

СЕКЦІЯ КОПАНОГО МЯЧА У. С. Т. „ПРОЛОМ" ПЕРЕД СЕЗОНОМ.

Весняна погода і рішення станиславівського окружного союзу копаного мяча, що мистецтва починаються вже 5. квітня ц. р., приневолили змагунів Пролому до інтенсивної праці, щоб до змагань станути в добрій формі. Цей сезон буде для Пролому дуже гарячий: від 5. квітня до 9. серпня Пролом буде грати за мистецтво Б-кляси. Якщо ввійде до А-кл., то вже 15. серпня грав би осінню рунду в А-кл. До А-кл. Пролом цього року може ввійти, бо туди входять дві дружини. Одначе Пролом не сміє будувати всіх своїх надій на цьому. Зате цього року він повинен здобути конче мистецтво Б-кл. станиславівської округи. Склад І. дружини менше-більше буде такий: на воротах Андрійшин І., до помочі матиме когось з молодих; на обороні: Андрійшин II. і Багриновський II.; у помочі: Зубяк, Кулїба, Чаплинський і Бриндзей. Напад буде найбільше завдавати проводові клопоту. В ньому будуть грати: Якібчук, Коровайчук, Керикевич, Урсакий, Пяста, Василівський і Ліськевич. Якщо змагуни свої обіцянки й запевнення здійснять на грищі, то осінню рунду Пролом повинен грати в А-клясі.

РУХАНКОВИЙ ПОПИС СОКОЛА І.

Мин. неділі відбувся руханковий попис Сокола І. у власній салі. До кращих точок належали вправи на поручах і вежі трійки: Новак В., Смола й Давидович. Голосні оплески збирав Новак В., який є дійсно першоклясним руховиком. При кінці відбулися змагання в дужанні, до яких ставуло 5 пар, між ними два змагуни У. С. К-у: Зубаль і Блаженко. Змагання закінчились вислідом 8:2 для Сокола. Загальне враження з попису добре, рівень доволі високий. Публики мало, навіть молодь не зацікавилась пописом так, як цього слід було сподіватись.

Б. Л.

КОПАНИЙ МЯЧ ЗА КОРДОНОМ.

ЧЕХОСЛОВАЧЧИНА. Спарта — Простейов 4:0; Славія — Братислава 3:0.

МАДЯРЩИНА. Мистецтво. Будай — Уйпешті 3:0; ф. Т. Ц. — Будафок 6:1; Кішпешті — Теракевеш 4:0; III Округа — Бочкай 2:0; Гунгарія — Атілля 4:0; Шальготаріян — Сеґед 0:0; Фебус — Цугльо 6:4.

АВСТРІЯ. ВАЦ — Гакоаг 5:0; Вієнна — Адміра 2:2.

ГАКІВКОВІ ЗМАГАННЯ.

ПАРИЖ. Канада — Париж 2:1. Канадійці перемогли репрезентацію Парижа.

СОВГИ.

На зимовім стадіоні у Празі відбулися міжнародні змагання у фіґуровій їзді за мистецтво столиці Чехословаччини. В їзді мужчин перше місце заняв австрієць Каспар, друге канадієць Вільсон, третє мадяр Тертак. В їзді жінок перемогла англійка Тейльор. В їзді парами перше місце заняли австрійські змагуни, брат і сестра Павзін, які здобули на олімпійських змаганнях віцемистецтво.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає.

Театри

Великий Міський Театр.

Середа 11. III. год. 8. веч. „Баль у Савою“. Купони „Або“ неважні.

Четвер, 12. III. „Трафіка пані генералової“.

Театр Ріжнородностей.

Середа, 11. III. год. 8. веч. „Трафіка пані генералової“.

Кіна.

АПОЛЬО: „Циганський барон“ (на основі оперетки Ів. Штравса).

АТЛЯНТИК: „Капітан Блад“ (Олівія Гевіленд і Ероль Флин).

ВАНДА: „Петрусь“, „Імітація життя“.

ГРАЖИНА: „Дівча з Будапешту“ з Мартою Егерт.

КАСИНО: „Бурлак зпід Волги“.

КОЛИСЕЙ: „Тайна Пераку“, ревія: „Все на маслі“.

КОПЕРНИК: „Пепі“, гротеска „Водні збиточники“.

МАРУСЕНЬКА: „Шір-Гашірім“ і додаток „Співайно всі разом“.

МІРАЖ: „Пошлюбна ніч“ з Анною Стен.

МУЗА: „Його Екселенція шофер“.

ПАН: „Анна Кареніна“ з Гретою Гарбо.

ПАКС: „Секвоя“ та кольоровий муз. додаток.

ПАЛЯС: „Давид Коперфільд“ на осн. Чарлза Дікенса.

РАЛ: „Недокінчена симфонія“ з Мартою Егерт.

СВІТ: „Недокінчена симфонія“ з Мартою Егерт.

СТИЛЬВЕ: „Метрополітен“ і ревія.

ТОН: „Бенгалі“.

УТІХА: Під гарячим небом Аргентини“ та ревія.

ХИМЕРА: „Той, що розбив банк у Монте Карльо“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.

(пл. Марійська 5.)

Італія.

Закордонне радіо.

Середа, 11. березня 1936.

Відень (506,8) 17.00 Сучасна австр. музика, 19.25 „Викрадення зі Сераю“ оп. Моцарта. 22.10 Веселі опереткові мельодії, **Прага** (470,2) 11.05 Сальонова музика, 21.00 Найновіша чеська симф. музика, **Париж** (1648) 17.00 Спів, 18.30 Орх. концерт, 21.00 Соната а-дур на скр. і форт. Шумана, 21.45 Вечір муз. traдиції. **Білгород** (437,3) 15.0 Концерт, 19.30 Словінські пісні, **Берлін** (356,7) 8.30 Музика, 14.15 Розр. концерт, 16.45 Сонати — скр., форт., 20.45 Хор. пісні Брамса, 21.00 Веселий концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 8.10 Музика, 19.00 Танок інструментів, **Кельн** (455,9) „Аптикар“ оп. Гайдна, **Ляйпціг** (382,2) 14.25 Музика, 16.30 Смичк. квартет д-дур Чайковського, 20.45 „Валькірія“ оп. Вагнера, **Мінхен** (405,4) 17.00 Шуманові твори, 18.00 Веселе муз. пополудне, **Будапешт** (549,1) 12.05 Спів, 13.00, 22.26 Циг. музика, 18.40 Сальон. музика. 20.15 Концерт орх., **Мілано** (368,6) 11.30 Легка музика, 13.10 Популярні мельодії, 15.10 Камер. концерт, 20.33 „Орсеольо“ оп., Шпеція, **Рим** (420,8) 19.00 Легка музика 20.35 „Гавайська квітка“ оп. Абрагама.

Четвер, 12. березня 1936.

Відень (506,8) 19.25 Пісні й арії відсп. Берлінг (тенор), 20.05 Концерт хору, 22.10 Форт. ресітaль, **Братислава** (298,8) 17.55 Мадярські нар. пісні, **Мор. Острава** (269,5) 11.05 Легка музика, 17.30 Шведські пісні, **Прага** (470,2) 17.15 Фортепіян, 20.05 Концерт орх., форт., **Париж** (1648) 12.00 Легка музика, 16.00 Беседа авд. для дітей, 21.00 Спів, 21.45 Концерт орх., сольо й хор, **Білгород** (437,3) 13.15 Пісні й пісоньки, 20.00 Симф. концерт, **Берлін** (356,7) 12.30 Концерт, 17.00 Соната г-дур Бетовена на скр. форт., **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Музика, 18.00 Віртуозна скр. музика, 20.10 „Фігарове весілля“ ком. опера Моцарта. **Мінхен** (405,4) 17.00 Солісти, 21.30 Форт. ресітaль, **Будапешт** (549,5) 12.05 Концерт сальон. орх., 13.40 Віольончеля, 17.30 Спів, 18.45 Циг. музика, **Мілано** (368,6) 11.30, 19.10 Легка музика, 17.15 Вок. концерт, 22.00 Сольо на арфі, **Рим** (420,8) 13.10 Легка музика, 17.15 Інстр.-вок. концерт, 20.35 Опера

ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

Львівське радіо.

Середа, 11. березня 1936.

6.30 Раннішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.20 Ранішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Новини весняної моди, 12.40 Російська музика з гр. пл., 13.25 Домашне господарство, 15.30 Концерт бажань з гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Концерт квінтету, 16.00 За китайським муром — авд. для дітей, 16.20 Сонати на форт. і скрипку, 16.45 Гутірка музика зі слухачем радія, 17.00 В обороні тенденційної повісти, 17.20 Світ дивно гарний — авдиція ілюстрована музикою Легара, 18.00 Про книжку Вільяма Біба „923 метри під водою“, 18.10 Доротея Гельмрих співає англійські та французькі пісні, 18.30 Геройська комедія про Львів, 18.45 Авдиція смичкової орхестри, 19.00 Про ужиткову графіку, 19.20 Рекл. концерт, 19.35, 19.40 Спортові вістки, 19.50 Актуальний репортаж, 20.00 Сильветка фр. композиторів, муз. репортаж, 20.45 Вечірній денник, 20.55 із сучасної Польщі, 21.00 Авд.: Творчість Фр. Шопена, 21.40 Актуальна госп. гутірка, **21.50 Авд. в 75-ліття смерти Тараса Шевченка (Вступне слово виг. Яр. Івашкевич, рецитації поезій у нових перекладах Каз. Вежинського, Й. Лободовського, Ілд. Голендера й ін.),** 22.50 Сальонова й танк. музика).

Четвер, 12. березня 1936.

6.30 Раннішня авдиція, 6.50, 7.30 Музика з гр. пл., 7.20 Ранішній денник, 7.55 Трохи інформацій, 8.00 Для шкіл, 11.57 Сигнал часу, 12.03 Полудневий денник, 12.15 Поранок для шк. молоді (музика, хор, сольо), 13.00 Шуман із гр. пл., 15.15 Експорт, 15.20 Біржа, 15.30 Концерт мандолінистів, 16.00 „Григоріяни“ оповідання для ст. дітей, 16.15 Пробоєвики з гр. пл., 16.45 Концерт муж. хору, 17.00 Великі й малі винаходи: Форнір і дикта, 17.15 Найгарніші сонати Моцарта, 17.55 Актуальна господарська гутірка, 18.05 Пісоньки в супр. форт., 18.30 Моди, 18.45 Пісоньки з гр. пл., 19.00 Небезпека графіки, 19.20 Реклям. концерт, 19.35, 19.40 Спорт. вістки, 19.50 Актуальна гутірка, 20.00 Електрична муз., орх., 20.30 Уривки з книжки Ваця. Ліпінського „Вел. маршал“, 20.40 Веч. денник, 20.55 Протиавіотунсько-газова оборона, 21.00 Театр Уяви: „Нікотина“ авд. Ганса Кнана, 21.40 Пісні в супр. форт., 22.00 Симф. концерт, 23.00 Танкова музика з гр. пл.

Радіокутик.

ТРАНСМІСІЯ ОПЕРИ „КАРМЕН“ БІЗЕ.

Якась дивна доля переслідувала оперу Бізе від перших хвилин її повстання. Твір, який кілька літ захоплював усю Европу, який викликав ентузіязм у найвищих музик, спочатку з великими трудношами боровся за право існування. Насамперед — справа самого лібретта. Герой, що жертвує своєю честю для легковажної дівчини — це була тема на ті часи дуже сміливa. Смерть на сцені теж була у суперечності з прийнятими звичаями сцени „Опера Комік“. І музику опери стрінули неприхильно, кажучи, що музика „Кармен“ занадто трудна, соля вимагають переробок і т. п. Премієра опери була фатальним днем для Бізе. Публика ставала щораз холодніша, не розуміла трагізму Кармен, гіршилась змістом і музикою. Бізе, страшенно схвильований і пригноблений вернувся до дому, незадовзі потім тяжко занедужав і вмер, не знаючи про те, що його опера у скорому часі підбе цілий світ, що стане в ряді найбільших архитворів музики, яко правдивий образ життя і людських пристрастей.

Цю оперу трансмітує „Польське Радіо“ з Великого Театру в Варшаві 13. березня год. 20.10.

БІРЖА.

ГРОШІ.

Долар у Львові у приватних оборотах 5.25—5.28.

Нім. марка 1·45—1·48, фр. франки 34.90 35·10, шв. франки 172.50—173·25, фунти стерлінґи 26·15—26·25, австр. шілінги 98·00—100.00, чеські кор. 19.00—19.50, рум. леї 27.00—30.00, італ. ліри 32.00—35.00.

Золото: Доляри 9.03—9.07, Рублі 47.50—48.50, Фр. франки 34.50—35·00, Корони 36.40—37.00. Дукати 83.00—83.50; 1 грам золота 5.93.

Заставні листи: $4^{1}/_{2}$% дол. Т. К. З 38—40, 5% дол. Б. Г. 49—51, 4% Зл. Б. Г 41—43, $4^{1}/_{2}$% Зл. Б. Г. 44—46, $4^{1}/_{2}$% Ком. 48—50, 4% Ком. 44—46, 4% Б. Г. К. 61—63, $4^{1}/_{2}$% Б. Г. К. 61—63.

Долярівка 53.00—54.00.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Пшениця одн.	18.50—18.75
Пшениця зб.	18.00—18.25
Жито Стандарт І.	12.00—12.25
Жито Стандарт ІІ.	11.75—12.00
Ячмінь одн.	13.50—13.75
Ячмінь на жниво	13.00—13.25
Ячмінь паст.	12.00—12.25
Гречка на жниво	14.75—15.00
Конюшина черв. пр.	125.00—135.00
Кон. черв. вільна від кан.	135.00—145.00
Кон. черв. насінна вільна від кан. 95 прц.	145.00 - 155.00
Мука пш. гат. І. витяг.	33.00—33.50
Мука пш. гат. І А	32.00 32.50
Мука пш. гат. І Б	31.00—31.50
Мука пш. гат. І Ц	29.00—30.00
Мука пш. гат. І Д	27.05—28.00
Мука пш. гат. ІІ А	27.00—27.50
Мука пш. гат. ІІ Б	26.50—27.00
Мука пш. гат. ІІ. Ц	26.25—26.75
Мука пш. гат. ІІ Д	25.25—26.75
Мука пш. гат. ІІ Е	24.00—24.50
Мука пш. гат. ІІ Ф	22.50—23.00
Мука пш. гат. ІІ Г	20.00—20.50
Мука пш. гат. ІІІ А	15.50—16.00
Мука пш. гат. ІІІ. Б	14.50—15.00
Мука пш. разова до 0 95 прц.	22.50—23.00
Мука жит. вит. 0—30 прц.	22.50—23.00
Мука жит. гат. І 0—55 прц.	21.75—22.00
Мука жит. гат. І 0—65 прц.	19.50—19.75
Мука жит. гат. ІІ 50—65 прц.	14.25—14.50
Мука жит. раз. до 0—95 прц.	15.50—16.00
Мука житня поса. понад 65%	11.00—11.50
Висівки житні	8.50—8.75
Висівки пш. грубі	10.25—10.75
Висівки пш. середні	9.50—10.25
Висівки пшеничні міялкі	11.50—12.00

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 10-го березня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльокового без опакування . .	2·70	зол.
1 кг. масла десерового в бочках враз з опакуванням	2.74·50	„
1 кг. масла дес. експорт. враз з експортовим опакуванням два зачет по . .	2·75	„
1 л. молока від 11. І. 1936	0·15	„
1 к. яєць	3.00—3.20	„

Тенденція на масло слаба, на молоко вдержана, на яйця знижкова.

Маслосоюз повідомляє, що від 10. III. ц. р. платить своїм доставцям за 1 кг. живої ваги птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові, (вул. Декерта ч. 4):

Курки мол. товсті без остріг І. кл.	1.00	зол.
Курки товсті з острогами І. кл.	0.90	„
Індики товсті І. кл.	1.10	„
Індички товсті І. кл.	1.20	„
Пантарки товсті І. кл.	1.25	„
Качки товщені І. кл.	1.15	„

Приймає кури, качки, індики й пантарки в необмеженій кількости.

Птицю негодовану приймає по дешевшій ціні.

Приймає нових доставців.

НАЙДУТЬ ПРАЦЮ

ШЛЮСАР-машиніст до літ 30 пошукуваний від зараз. Зголошення, референції під „Жвавий, чесний“ до Адм. „Діла“. 3—3

ЦУКОРНИК обізнаний з обслугою Вакуумапаратом пошукуваний від зараз. Зголошення, референції під „Цукорник кухар“ до Адм. „Діла“. 1648а) 3—3

НАУКА

КУРСИ КРОЮ МОДЕЛЮВАННЯ, ранні і пополудневі починаю **М. КОЗЛОВСЬКА**, Львів, Академічна 22, І. п. 41/42 .—3

КУПНО-ПРОДАЖА

МАШИНИ до шиття нові системи Зінгера 170 золотих продає Патицький, Львів, Чарнецького 10. 1617а 8-10

РІЖНІ

АБАЖУРИ целлефонові і пергамінові виконує, Пілсудського 6 — тел. 255-33. 1644 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.





ПОВІДОМЛЯЄМО П. Т. ПУБЛИКУ, ЩО НАША ФІРМА

ПЕРША ВІДЕНСЬКА ХЕМІЧНА ПРАЛЬНЯ І ШТУЧНА ФАРБЯРНЯ

перенесена з вул. Лелевеля

на вул. ПІЛСУДСЬКОГО 16

Телефон ч. 270-58.

Роботу виконуємо прецизійно, дешево і пунктуально.

Відбір і достава даром.

„ВАРШАВЯНКА“

робітня жіночих костюмів і суконь

виконує солідно найновіші фасони.

ФУДЕМАН, Коральницька 1 Тел. 236-57.

ПЕРШЕ ОГОЛОШЕННЯ.

АКЦІЙНА СПІЛКА ДЛЯ БУДІВЕЛЬНОГО ПРОМИСЛУ перше Іван Левинський У ЛЬВОВІ

подає до відома акціонарів, що

XIV. ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

акціонарів відбудуться дня 16-го квітня 1936 року в год. 17-ій в конференційній салі Кооперативного Банку „Дністер“, вул. Руська ч. 20 з таким денним порядком:

1. Звідомлення Управи і предложення рахункового замкнення за 1935 р.
2. Звідомлення Надзірної Ради з вводу перевірки звідомлення, білянсу та рахунку зисків і втрат.
3. Розглянення і затвердження звідомлення, білянсу і рахунку зисків і втрат та ухвалення Управі і Надзірній Раді абсолюторії.
4. Ухвала щодо розділу чистого зиску.
6. Вибір 3-х членів Надзірної Ради.
6. Вільні внесення.

Хто має 10 акцій, має право одного голосу на Загальних Зборах. В ціли виконання права голосування треба акції, що доказують право голосування, зложити найпізніше на 8 днів перед Загальними Зборами в ліквідатурі Кооперативного Банку „Дністер“ у Львові, вул. Руська 20.

Акціонарі, які бажають собі, щоби й інші справи були уміщені на деннім порядку, можуть зголосити свої внесення найдальше до дня 28. березня ц. р. на адресу: Акційна Спілка для будівельного промислу перше Іван Левинський, вул. Потоцького 58 а.

Львів, дня 10. березня 1936 року.

УПРАВА:

Інж. Павло Дурбак.

ппа. Інж. Роман Колтунюк.

Церковні цвіти

поручає на свята

Стефанія Погорецька

в СТРИЮ, ВУЛ. ШЕВЧЕНКА 6.

КИТИЦІ ДО СВІЧОК є у трьох цінах, менші 2 зол. пара — середні 3 зол. пара і великі 5 зол. за пару.

КИТИЦІ ПОСТАВНІ на престіл — менші 12 зол. пара. — середні гарні (около 70 цм. високі) 20 зол. пара — і великі 30 зол. пара.

ГІРЛЯНДИ НА ОБРАЗИ вужча 4 зол.— ширша 5 зол. і найширша 6 зол. за метер.

Цвіти матеріяльні, тривкі, коліри гарно естетично дібрані. 1668 1—1

Присилайте передплату!

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10.